

Radomír Maráček by se vrátil zkušenější

Olomouc považuje Radomír Maráček za svůj druhý domov. Šest let v Olomouci studoval, rok byl na vojně a pět let pracoval. Dnes sem dojíždí jednou týdně přednášet. Univerzitu Palackého vystudovala jeho dcera, nyní zde má syna.

Na medicínu šel hlavně proto, že to bylo i v době komunismu relativně svobodné povolání, do kterého režim nemluvil. Když byl ve čtvrtém ročníku, zažil revoluci.

„Změnilo se hodně věcí, od vojenské katedry po organizaci studia. Předtím bylo vše nalajnováno. My jsme byli ve skupinách podle prvního písmene v abecedě a byl nám jasně daný rozvrh. Nemohli jsme si nijak organizovat život. Najednou jsme se museli zapisovat do předmětů a mohli jsme si chodit, kam jsme chtěli, přednášky přestaly být povinné. Ta velká míra svobody nebyla úplně jednoduchá,“ vzpomínal Maráček.

Z žáka šéfem

Z pedagogů nejčastěji vzpomíná na neurologa Jaroslava Opavského, který dodnes učí, ovšem na fakultě tělesné kultury. Z dalších profesorů jmenoval Jiřího Lenfelda, Jaroslava Jezdinského nebo Vladimíra Holibku. „Každý byl něčím specifický, například Libor Machálek na anatomii byl pověstný tím, že nebylo jednoduché přes něj projít,“ popisoval. Nejkurioznější pro něj bylo setkání s Vlastimilem Ščudlou na třetí interní klinice. „Dělal jsem tam praxi i státnici z vnitřního lékařství, a když jsem přišel na pozici ředitele, ještě tam byl jako přednosta. Z pozice žáka jsem se vrátil jako jeho šéf. Ale měli jsme celou dobu korektní vztah, a když šel do důchodu, hezky jsme si popovídali.“ →

MUDr. Radomír Maráček (*1968)

Rodák z Frýdku-Místku. Lékařskou fakultu absolvoval v roce 1992. Prošel šest nemocnic. Začínal jako anesteziolog ve Frýdku-Místku, naposledy byl ředitelem olomoucké fakultní nemocnice. Nyní je ředitelem Horských lázní Karlova Studánka.

S příchodem do Jeseníků začal zase více ložit po skalách. Zdolal Mont Blanc, Matterhorn, ale i šestitisícovky. Byl u založení Beskydské sedmičky. „Pětaosmdesát kilometrů chůze nahoru a dolů mě ale neláká. Zvláště, když se tam dá jet devadesát procent trasy na kole.“ Ročně na kole najede asi tři tisíce kilometrů.

Z neurologie na ARO

Radomír Maráček má medicínu rád. Dnes dojíždí jednou týdně do Ostravy do své sportovní ambulance, dodnes je také lékařem horské služby v Beskydech. „Na škole se naučíte teoreticky všechno, ale když nemáte klinickou praxi, tak medicíně nerozumíte. A když jste dlouho jen v praxi, zapomináte teorii. Atestační systém je dobrý právě na to, že se člověk vrací k teorii,“ rozpovídal se.

Ikdyž chtěl být původně neurolog, nakonec začínal ve frýdecké nemocnici na anesteziorezuscitačním oddělení. A bavilo ho to. „Poznal jsem, že operativa není, co bych chtěl dělat. Stát několik hodin u stolu. Manuální práci se nebráním, ale domácí kutil nejsem. Docent Arnošt Martínek mi doporučil akutní medicínu, že se mi vždy bude hodit, ať na čas nastoupím na ARO. A tam se mi zalíbilo. Mohl jsem rychle odborně růst, protože jsme měli metody, které široko daleko nebyly běžné. Invazivní měření tlaku, měřil se srdeční výdej, monitoroval se tlak v lebce, dělali jsme tracheostomie. Dnes běžné, ale v devadesátých letech ve Frýdku-Místku nezvyklé. Své nevýhody to ale má, člověk je hodně časově vázán. Od operace prostě nejde odejít ani na chodbu. V pátek ráno jsem přišel do práce a odcházel v pondělí ve čtyři odpoledne a za celou dobu jsem byl ve čtyřech místnostech. Časem mi to nedělalo dobře,“ dostal se

Maráček postupně k vysvětlení, proč přešel do zdravotního managementu.

Zbyla hořkost

Posluchačům na přednášce významného absolventa v Kapli Božího Těla pak sdělil, že to byl on, kdo v devadesátých letech zrušil první nemocnici. Někdejší Ostravu Jih sloučil s Vítkovickou nemocnicí. Byl to také on, kdo poslal do konkurzu první českou nemocnici v Bruntále. A byl to on, kdo olomouckou fakultní nemocnici z minusu 470 milionů korun dostal během čtyř let k zisku 41 milionů v hospodaření za rok.

„Když jsem přišel do fakultní nemocnice jako ředitel, zjistil jsem, že tady nejsou nepoužitelní profesori, jak se tradovalo, ale osobnosti mezinárodního formátu s rozhledem. Kromě zdravotní praxe navíc učili a dělali vědu a výzkum. Řada pracovišť ale nefungovala jako fakultní nemocnice, jako celek, spíše jako samostatné kliniky. Příliš je nezajímalo, co se děje ve zbytku nemocnice,“ popisoval své začátky na nejvýznamnější pracovní pozici. To, že se nemocnice dostala do černých čísel, je podle něj zásluhou všech přednostů a primářů. „Když přednost chce utrácet, tak s tím neuděláte nic,“ poznamenal Maráček.

Nakonec odcházel od rozdělané práce. Důvodem bylo vykalkulované trestní oznámení sepsané tak, že se jí zabývala policie i soud. A soud jej osvobodil.

„Nevím, jaké byly okolnosti, které k tomu vedly. Na počátku byla velká medializace, když to končilo, tak žádná. Byl jsem osvobozen, ale nikoho to nezajímalo. Nepřišla žádná omluva, žádná satisfakce. Zůstala jen hořkost,“ říká bývalý ředitel nemocnice a dívá se do stolu. Nikdy prý nepocítil negativní reakci přímo, ale bylo to na okolí znát. „První dny jsem měl dokonce problém chodit ven. Neuměl jsem to tehdy překonat,“ vrátil se k roku 2011.

Horské lázně

V Karlově Studánce prý není středem zájmu. „Lázeňství pečuje o tělo, ale není to akutní péče. Je to určitá forma wellness, nejsou tam zásadní problémy. Je to opravdu služba, kombinace hotelnictví a medicíny,“ vysvětluje dnešní ředitel Horských lázní.

Když podobným způsobem předestřel svůj příběh na přednášce, následovaly dotazy, v nichž odpovídal na správné složení týmu top managementu, možnosti alternativní medicíny v lázeňské péči nebo finančního zisku ve zdravotnictví. Snad poslední otázku, kterou dostal, položila studentka medicíny. Zajímalo ji, co by dnes jako absolvent udělal jinak. „Určitě bych odešel na krátký čas do zahraničí. Abych se mohl vrátit zkušenější,“ prohlásil absolvent medicíny po 23 letech. A sklídl potlesk.